

det jo ikke er en baggårdsindustri, vi her taler om, det er jo ikke små virksomheder i det yderste Vanløse, der sidder og kludrer med nogle midler. Det er den internationale kemiske industris flagskibe. Vi er oppe imod gigantiske ressourcer og nok så kontante interesser.

Det er jo slet ikke det danske marked, det her handler om. Det her handler om det internationale marked. Kan vi trænge igennem i Danmark med at udfase en række midler, vil det øve indflydelse på hele den revurderingsproces, som er i gang i EU. Der er ingen som helst tvivl om, at det vil ske. Derfor sætter industrien naturligvis meget betydelige ressourcer ind, og hidtil – må man jo sige – med betydeligt held.

Hvis vi havde haft denne diskussion, om jeg så må sige ved revurderingens start, så var der mange af de synspunkter, som hr. Langkilde, hr. Hans Christian Schmidt, fru Eva Møller og hr. Brusgaard har fremført her i dag om hensynet til virksomhederne, der ville gøre et betydeligt indtryk på mig. Men de gør ikke noget indtryk i dag, for nu har vi haft skiftende borgerlige regeringer siden 1987, der har prøvet og prøvet med ankemuligheder at få forbudt de farlige stoffer, og det er kun lykkedes at komme igennem i et eneste tilfælde.

I hvert fald fra loven i 1987 og i 1988, 1989, 1990, 1991, 1992 og 1993 døde alt i ankemuligheden, på trods af at man havde snesevis af produkter til revurdering. Det er den ankemulighed, Venstre og De Konservative nu vil genindføre.

Hvis vi bruger den generelle ankemulighed i miljøbeskyttelsesloven, er det ensbetydende med, at der ikke i Danmark bliver forbudt nogen produkter fra den internationale kemiske industri. Så bliver der ikke faset noget ud. Så vil vi køre videre med alle de ting, viser erfaringerne, og det er ikke, fordi forklaringen herpå er så indviklet. Der vil bare hver eneste gang ske det, at man vil blive begravet af nye oplysninger, som man blev det dengang, og hele vores system sander til.

Selv om vi så brugte det tredobbelte beløb, ville vi stadig væk ikke kunne hamle op med den internationale kemiske industri. Det er umuligt. Det er derfor, at Miljøstyrelsen kom til mig i efteråret 1993 og sagde: »Minister« – i øvrigt ret dramatisk – »vi kaster håndklædet i ringen. Det er umuligt, vi kommer ingen vegne. Det er nødvendigt med et lovindgreb, hvis det her skal ske.«

Det lovindgreb blev så vedtaget her i Folketinget med det samme flertal, som jeg håber vil bære det her forslag igennem. Og det var en ganske glimrende lov, som sikrede, både at der var uafhængig ekspertise inde i billedet, og at man kunne handle. Og det har da også ført til en speeden-up af hele revurderingsprocessen, men det viste sig – som jeg tror hr. Frank Aaen var inde på – at der var et hul, og nogle greb hele hånden, da de blev rakt en lillefinger eller bare fik antydning af en lillefinger stillet i udsigt, med det resultat, at de tidsplaner, som jo var en klar forudsætning for, at vi kunne fase ud, ikke kunne holde.

Og det er derfor, at det, vi gør nu, ikke er at reparere på en dårlig lov, men at stoppe et hul i en ganske nødvendig og glimrende lov, som vi i sin tid gennemførte med tilslutning fra dansk landbrug – brugerne – og som vi fortsat har dansk landbrugs tilslutning til, men hvor altså visse partier her i Folketinget vælger at satse på den internationale agrokemiske industri frem for på vores grundvandsbeskyttelse og vores miljø. Det tager regeringen til efterretning.

Det fjerner i hvert fald den myte fra den offentlige debat om, at der om hovedlinjerne er enighed mellem højre og venstre, når det drejer sig om miljø- og naturbeskyttelse. Der er ikke enighed. Når det kommer til stykket, er der klare, markante forskelle.

Må jeg minde om, at Venstre og De Konservative, da vi diskuterede grønne afgifter, og da vi diskuterede pesticidafgifter, sagde, at de overhovedet ikke ville have afgifter på de her pesticider, for er de farlige, skal de forbydes. Så kommer regeringen og vil forbyde dem, og så siger de, at så er der retssikkerheden. Så er det de store internationale koncerners økonomiske interesser, der er vigtigere end hensynet til miljøet. Det er fair nok.

Jeg troede, at vi i dag havde fået en meget kort behandling, for det viser sig, at vi i kraft af høringsprocessen har været en lang række af de indvendinger igennem, som folk har fremført, rettet os efter dem og fundet nogle rimelige procedurer. Jeg troede faktisk, at det her nærmest var en ekspeditionssag, men jeg må anerkende, at de to borgerlige partier sammen med Fremskridtspartiet er principfaste. De vil gennemføre en ankemulighed, som deres egne regeringserfaringer viser, er ensbetydende med, at der så ikke bliver foretaget nogen behandling.

Så vil jeg sige til hr. Schmidt, som er lovligt undskyldt, når det drejer sig om diskussionen